

Suntažnieks

SUNTAŽU PAGASTA LAIKRAKSTS

Nr. 3 (192)

Trešdiena, 2010. gada 31. marts

ŠAJĀ NUMURĀ:

- Paziņojums zemniekiem par leikozes izmeklējumiem 2010. gadā
- Traktortehnikas tehniskā apskate 2010. gadā
- 24. aprīlī Lielā Talka
- Nakfī pie durvīm pieklauvēja. 25. marts Sibīrijas bērnu atmiņās

- Daudz baltu dieniņu, Laimiņa, dodī
Inārai Zihmanei 70
Regīnai Ancānei 75

BRENČA PAVASARA VĒSTNEŠ

*Jods, kas tagad tās par galvām
Visiem mūsu jauniešiem ļaudīm!
Tiem pat grūti nākas nogīst,
Vai jau atkal pavasaris:*

*Dzīvsudrabu, kalendārus,
Puķes un vēl citas lietas,
Dzēves, gulbjus viņi vaicā,
Vai jau atkal pavasaris.*

*Tā man ļaujāt nevajaga.
Man ir divi pāri cimdu,
Un, kad abiem delnas cauras,
Tād jau atkal pavasaris.*

1896. / R. Blaumanis /

PAZIŅOJUMS ZEMNIEKIEM PAR LEIKOZES IZMEKLĒJUMIEM 2010.GADĀ.

Lai nezaudētu iegūto leikozes brīvo statusu, saimniecībās, kur šogad paiet trīs gadi kopš beidzamajiem izmeklējumiem, ir atkal jāveic kārtējās pārbaudes uzleikozi. Šis pasākums šogad tiek daļēji apmaksāts no valsts budžeta. Saimniekam būs jārēķinās tikai ar 5.00 Ls par vizīti. Paraugi jāņem visiem ganāmpulkā esošiem liellopiem -

vecākiem par 24 mēnešiem.

Šogad izmeklējumi jāveic šādās saimniecībās: z/s Dambīši, Galodziņi, Aizupes 1, Mazķīši, Baloži, Dzintari, Piekmaņi; E. Pastare, L. Puriņa, S. Plūme, J. Bērziņš, A. Ābelīte, Z. Meļņika, R. Jēkabsons, Dz. Sileniece, I. Kampus, L. Vāvere, J. Vilipsons, I. Šneidere, V. Liepiņa, F. Radionova, J. Babra, M. Ķīšītis,

M. Gorohova, Ā. Bogdanova, M. Bērziņa, A. Špone, I. Krēsliņa, K. Malkova.

Paraugus ņemšu **sestdien, 17.aprīlī**. Ja nebūsiat mājās vai ir citi iemesli, kāpēc nevaram veikt pasākumu, lūdzu, dodiet ziņu iepriekš pa tālruni 26466339.

Veterinārārste Ilona Gisiča.

INFORMĀCIJA PAR BŪVNICĪBAS IESNIEGUMIEM 2010. GADA FEBRUĀRĪ

10.02.2010. Maija Roze dzīvojamās mājas rekonstrukcija nekustamajā īpašumā "Klintis";

24.02.2010. VAS "Latvijas Valsts ceļi" - autoceļa P4 Rīga - Ērgļi posma 45.000 - 51.400 km rekonstrukcija Suntažu un Ķeipenes pagastos Ogres novadā;

Atbalsfīt būvniecības ieceri un izsniegt plānošanas un arhitektūras uzdevumu.

Madlienas būvvalde

TRAKTORTEHNIKAS TEHNISKĀ APSKATE 2010. GADĀ

Ķeipenes pagasts	31. maijs	9 ⁰⁰	SIA "Agroserviss Ķeipene"
Lauberes pagasts	14. aprīlis 12. maijs	11 ⁰⁰ 11 ⁰⁰	Pagasta pārvalde
Madlienas pagasts	12. aprīlis 10. maijs	9 ⁰⁰ 9 ⁰⁰	SIA "Madliena 2"
Suntažu pagasts	16. aprīlis 14. maijs	9 ⁰⁰ 9 ⁰⁰	Pagasta pārvalde
	16. aprīlis 14. maijs	12 ⁰⁰ 12 ⁰⁰	Jugla, "Putniņi"

VA "Valsts tehniskās uzraudzības aģentūras" Tehniskās uzraudzības nodaļa Ogre.
Vecākais inspektors **Ģirts Skrīvelis**, tālr. 28340444,
inspektors **Māris Vilciņš**, tālr. 26124627.

LIELĀ TALKA TUVOJAS

Šobrīd Ogres novadā Lielo Talku atbalsfīt pieteikušās gandrīz visas pagastu pārvaldes. Piesārņotās vietas, kūstot biežajai sniega kārtai, vēl tiek precizētas.

Lielā Talka notiks **sestdien, 24. aprīlī, no plkst. 9 līdz 14** vienlaicīgi visā Latvijā! Talkas organizētāji norāda, ka talkai varēs pievienoties jebkurā sev izdevīgā laikā un talkot varēs līdz ar pēdējiem saules stariem un talcinieku nogurumu.

Talkas koordinātoru vārdi un kontakti atrodami Talkas mājas lapā www.talkas.lv. Talkas koordinātori būs galvenie atbildīgie par veiksmīgu talkas norisi katrā pašvaldībā.

Ogres novadā Lielās Talkas koordinātorē ir Valentīna Jahimoviča (tālrunis 65071173, mob. 29404504, e-pasts: valentina.jahimovica@ogresnovads.lv). Viņa informē, ka operatīvākai talkas norīsei Ogres novadā par talku būs atbildīgi ielu komiteju pārstāvji, pagastos – pagas-

tu pārvalžu vadītāji vai citas personas

Uzzināt par piesārņotajām vietām, saņemt maisus un cimdus varēs arī pagastu pārvaldēs:

Suntažu pagastā – tālrunis 65037101, 65037004, mob. 29469280, e-pasts: pagasts@suntazi.oic.lv (atbildīgais: pagastu pārvaldes vadītājs Andris Ronis). Suntažos talkas dienā plānots sakopt Brāļu kapus, Mazās Juglas upes krastus un peldvietu.

Šobrīd tiek veidota Ogres novada karte, kurā, iegūstot informāciju par piesārņotajām vietām, tiek atzīmētas konkrētas vietas, kurās iedzīvotāji tiks aicināti talkot.

Ogres novada pašvaldība aicina talkai pieteikties arī skolas, izvirzot savus talkas koordinātorus.

/avots: www.ogre.lv/

NAKTĪ PIE DURVĪM PIEKLAUVĒJA...

• **Anīta Vilipsone** bija gadiņu veca, māsiņai bija 4 gadi tajā 1941. gada 14. jūnijā rītā, kad mājā ienāca sveši vīri, lika sataisīties ceļam un aizveda uz staciju.

Tēti nošķīra no ģimenes. Uz visiem laikiem.

• 1941. gada 14. jūnijā „Kaltiņu” ļaudīm dažu minūšu laikā lika sakravāt mantas un pamest māju.

Tēvu Albertu Karlovu Suntažu stacijā atšķīra no ģimenes. Vagonā palika māte Velta Karlova, vecaistēvs Jānis Karlovs, vecāmāte Trīne Karlova un četri bērni: **Dainis, Inta, Jānis un Māris**.

Mārim, kurš tobrīd bija tikai nepilnu gadu vecs, pēkšņi piemētās drudzis. Mazais bērns bija jāglābj! Izdevās viņu slepus, pa vagona logu nodot radiem, kurī dzīvoja „Silbalšu” mājās. „Kaltiņu” vecaistēvs kā svētību uzlika mazdēlam savu pulkstenķēdi... Tā Mārim saglabājusies vēl šodien.

Tēvs tika nošauts, vecmamma un vectēvs nomira.

Bērni - Inta, Jānis, Dainis – 1946. gadā tika atgādāti uz Latviju. Mammai bija jāpaliek Sibīrijā.

Suntažosbērņitikasadalīti pieradiem: Jānis un Dainis nonāca „Kaltiņos”, bet Inta „Silbalšos”, kur jau dzīvoja no izsūtīšanas paglābtais brālis Māris.

BET TAD PIENĀCA 1949. GADA 25. MARTS.

- No Intas Karlovas - Liepiņas atmiņām:

Suntažu vidusskolā todien mācības nenotika. Nobijušies sēdējām savu klašu telpās. Skolotāji centās būt mierīgi, bet sejas izteiksmes nespēja slēpt lielo spriedzi. Viņi centās savaldīties un runāt par ceturkšņa sekmēm, uzslavēja labākos, pieminēja arī mani.

Pēkšņi atvērās mūsu klases durvis un sveši vīrieši izsauca vienu uzvārdu pēc otra. Lai ņemot savas mantas un nākot viņiem līdz!

Spriedze pieauga. Gaidījām, kurš būs nākamais.

Kad nosauca manu vārdu, sāku drudžaini meklēt savas grāmatas un liecību, ko tikko biju saņēmusi. Rūpīgi ieliku to dienasgrāmatā, lai nesaburzās...

Pie skolas ēkas stāvēja vairāki pajūgi. Vienā no tiem jau bija sasēdināti mani mīļie: Omīte Alīde Stiebrīņa, Papuks Mārtiņš Stiebrīšs un mamma māsa Vilma Ploriņa – Mimužiņa, kā

mēs, bērni, viņu saucām.

Ieraugot mani nākam, omīte skaļi vaimanāja. Blakus pajūgā raudām pievienojās Viduču Jāņa mamma. Raudāja viss skolas pagalms. Es arī. Atceros kūstošo ledu, peļķes un dubļus, kuros ratu riteņi grima līdz pusei. Mūs veda uz Suntažu dzelzceļa staciju, lai sēdinātu vagonos.

Pa to laiku mans brālītis, pirmklasnieks Māris, saņēmis savu pirmo liecību, neko nenojauzdams, no skolas gar Mazo Juglu devās uz „Silbalšu” mājām. Apstulbis viņš vērās izvandītajās istabās, līdz ienācis kaimiņš Mihails un pavēstījis par notikušo. Kā vērtīgāko lietu Māris paņēmis manas zilās matu lentas un Jāvis, lai Mihails, iejūdzis mūsu zirgu, nogādā viņu Suntažu stacijā pie pārējiem. Iztapīgais krievs uz staciju piedāvājies aizvest arī mūsu brālēnu Gunāru Ploriņu, kurš, iedams pa īsāko ceļu mājup, nebija saticis pajūgus ar mūsējiem. Tikai vēlāk kļuva zināms, ka Mihails bijis šīs izvešanas līdzinātājs.

• **Jānis Bērziņš** mācījās 2. klasē, kad „Upeņiekos” agrā rīta stundā ieradās varas pārstāvji un 15 minūšu laikā ģimenei lika sataisīties tālajam ceļam.

Teica, lai dod maisus. Visu, visu lai metot iekšā. Viss noderēšot. Cirvi un zāģi lai ņemot, jo strādniekus uz meža darbiem vedīšot.

Ko paspēja, to paņēma. Neko daudz jau nepaspēja.

Aizveda uz Suntažu staciju abus brāļus, tēti, mammu, vecomāti.

• Kamēr čekisti rīta agrumā pratināja tēvu un māti, bet karavīri ar šautenēm stāvēja pie mājas durvīm, **Dzidra Laģe** ar brāli savā bērnu naivumā taisījās uz skolu, bet ģimene tika aizvesta uz 27. lopu vagonu ar mazu, restotu lodziņu.

• **Juris Kampa** mācījās Suntažu pamatskolas 7. klasē. Otrajā stundā viņam atnāca pakaj. Aizveda uz māju. Māte sēdēja uz gultas un raudāja. Tēvs mēģināja skaidroties. Veltīgi. Tika dota 1 stunda laika, lai savāktu mantas. Tēvs paņēma cirvi, zāģi, kādu pārtiku. Mamma vēl gribēja paņemt līdzī čuguna katliņu, bet čekists neļāva. Stunda bija pagājusi.

• **Ilgai Ozolai** toreiz bija nepilni 7 gadi. „Silbalšos” visi 3 bērni – Ilga, brālis un mazā māsa - bija apslimuši ar masalām. Brālis bija jau izslimojis un aizgājis uz skolu. Ilgai arī krīze bija pāri, bet vēl īsti vesela nebija, bet mazajai mātai bija

NAKTĪ PIE DURVĪM PIEKLAUVĒJA...

40 grādu temperatūra, kad atbrauca pakal.

Mazo māsiņu izdevās atstāt pie radniekiem, bet tēti, mammu un lgu pajūgā aizveda uz staciju. Pret mācītājmuižu raudādams no skolas nāca brālis. Arī to paņēma.

• Pie „Akmeņsalu” durvīm klauvēja 6 no rīta.

Nelliņa Kondrāte ar māti bija divas mājās. Kamēr tika vāktas mantas, ko līdzī ņemt, no „Sileniekiem” atveda arī brāli Alfrēdu un māsu Liliju. Armijnieki bija cilvēcīgi, lika ņemt līdzī visu nepieciešamo, bet mamma gan teica, ka nav vērts, jo tālāk par kapu kalniņu jau netikšot.

• **Dzidrai Bleijai** bija 17 gadi, kad viņu kopā ar vecākiem un četrām māsām izsūtīja uz Sibīriju no dzimtā Ropažu pagasta. Tēvs tikai gadu bija pavadījis mājās pēc lēģera, kad atkal bija jānododas svešumā.

• **Annas Sprinģes** tēvs todien bija aizvedis zirgus uz pārbaudi Suntažu centrā. Tur viņu arī saņēma. Tad atnāca pakal mājiniekiem mammai un Annai. Deva pusstundu laika, lai sataisītos. Savu 20. dzimšanas dienu Anna sagaidīja vagonā. Kaut kur pie Urālu kalniem.

• **Valda Mietule** bija sākusi strādāt ciema izpildu komitejā par mašīnrakstītāju. Valdai bija ierādīta istabiņa, kur pārnakšņot.

25. marta rītā ciema priekšsēdētājs kopā ar kādu kareivi ienāca istabā un, neko tuvāk nepaskaidrojot, sacīja: „Taisies nu – tava māte un māsa jau ir mašīnā uz ceļa!” Mantas nekādas darbā Valdai nebija – tikai dažī drēbju gabali, sega, nedaudzi trauki. Visu steigā savāca, to atļāva izdarīt. Vēl joprojām nekas netika paskaidrots. Kareivja pavadībā Valda tika vesta uz mašīnu, kas stāvēja uz lielceļa. Mašīnā bija mamma un māsa, un vēl dažas kaimiņu ģimenes.

ŠOGAD 25. MARTĀ KULTŪRAS NAMĀ

Sibīrijas bērni stāstīja par saviem tālo gadu pārdzīvojumiem un dāvinājumā saņēma dziļi personisko atmiņu stāstu apkopojumu krājumā „Svešumā dzītajiem.”

Lai arī pārdzīvoti gan zaudējumi, gan pazemojumi, atmiņu stāstos rodama ir savas zemes – Latvijas – mīlestība, ir latviešu darba tikuma augstais novērtējums Sibīrijā, ir latviešu bērnu cenība un izcilās sekmes turienes skolās.

Atmiņas neapsīkst, tās ir ļoti dzīvīgas, tāpēc krājumam nav noslēguma vārdu. To vietā ir balta lapa – precizējumiem, papildinājumiem. Krājums ir atvērts jauniem stāstiem.

Tas nav tipogrāfijas iespieddarbs. Andris Linde veidojis gan krājuma mākslinieciski augstvērtīgo noformējumu, gan pats veicis tā ievākošanu.

Eksemplāru skaits ir stipri ierobežots.

Interesentiem ir iespēja iepazīt suntažnieku – Sibīrijas bērnu – pieredzēto kultūras namam un vidusskolas bibliotēkai dāvētajos krājuma eksemplāros.

Pēc skaudrajiem atmiņu stāstiem kultūras namā pavasarīgi saulainus sveicienus visiem klātesošajiem dāvēja vidusskolas un kultūras nama tautisko deju kolektīvi Skaidrītes Andževas, Aigas Jermakas un Dzintara Andževa vadībā.

1. - 2. klašu deju kolektīvs un Nelda Rode - Kuželenko.

1. r. - Ilga Ozola, Lilija un Jānis Bērziņi; 2. r. - Jānis Krastiņš, Ausma Baumeistere; 3. r. - Dzidra Laģe, Ināra Zihmane.

Jānis Krastiņš, Juris Kampa, Lilija Bērziņa, Jānis Bērziņš, Nelliņa Kondrāte, Dzidra Laģe, Anīta Vilipsona, Ināra Zihmane.

DAUDZ BALTU DIENIŅU, LAIMIŅA, DODI

3. martā

**Ināra Zihmane „Rasiņās”
svinēja 70. dzimšanas dienu.**

Ināra nāk no dziļi sakņotas suntažnieku dzimtas.

Mamma Zelma dzimusi „Veczīlniekos” Kārļa un Lienas Puriņu ģimenē. 1938. gada 9. oktobrī Suntažu baznīcā mamma un paps Arvīds Kārklīšs salaulājās. "Dievkalpojums Suntažu baznīcā tagad sēžu mammas vietā," saka Ināra. „Tās ir tādas īpašas izjūtas."

Vecāki uzsāka kopdzīvi „Lejaskorniešos", vecvectēva Mārtiņa celtajā lielajā, skaistajā mājā. Apkārtne un lauki bija sakopti. Mamma, paps un vectēvs Jānis strādāja lauku un laidara darbus, vecmamma Ilze kopa māju. Visur valdīja kārtība un bagātība.

Paps un mamma darbojās aizsargu organizācijā. Kamēr vīri risināja politiskās lietas, sievas darināja pasakainus rokdarbus - izšuva galdautus, auda tautastērpus.

„Bērniņā tiku ļoti mīlēta un lutināta", atceras Ināra. "Mammīte strādāja Suntažu pasta nodaļā, mani aprūpēja auklīte Žīgurtante."

Bērniņā izslimoju visas bērnu infekcijas slimības, ieskaitot garo klepu. Atceros, kā paps mani nēsāja uz pleciem pa ābeļdārzu, lai es varētu atgūt elpu. Trīs gadu vecumā smagi saslimu ar plaušu karsoni, un ārsti Rīgā konstatēja sirdskaiti. Vieni teica, ka iedzimta, otri, ka iegūta, bet man ar to bija jāsadzīvo. Stradiņos doc. Kalniņš teica, ka līdz 20 gadiem saudzējošā režīmā nodzīvošu, bet tad sāksies problēmas. Tā arī notika.

Skolas gaitas sāku 1947./1948.m.g. Manas pirmās skolotājas bija Līce un Silarāja.

Vecais paps mani katru rītu uz skolu veda ar zirgu, kurš iejūgts federratos, pēc stundām veda mājās. Atceros, kā dabūju pirmo un vienīgo pērienu no papa. Tanī dienā mūs no skolas palaida ātrāk un mēs izdomājām iet pa citu ceļu, bet vecpaps aizbrauca prefī ierastajā laikā. Skolā manis nav. Skolotāja saka - jau sen aizgāja. Nesapratu, kāpēc tāds satraukums

Ināra ar mammu.
Šī fotogrāfija tika aizsūtīta tētim uz Sibīriju.

mājās, bet pēriens bija pamatīgs.

Mācījās 2. klasē, kad sākās represiju šausmas.

Mainoties politiskajai vairoi, arī mūsu ģimene tika ierakstīta izsūtāmo sarakstā, jo skaitījāmies bagāti un politiski neuzticami.

1949. gada 25. martā papu un viņa vecākus izsūtīja uz Sibīriju. Izsūtīšanas laikā vectēvam Jānim Kārklīnam bija 76 gadi, vecmammai Ilzei Kārklīnai 73gadi. Papam Arvīdam Kārklīnam 45gadi.

Vecmamma Ilze ceļā no pārdzīvojuma zaudēja valodu un mira liellaivā 1949. gada 4. maijā. Viņa tika aprakta Obas upes krastā. Vecmammu gribējuši izmest no laivas upē, bet paps to nav pieļāvis, teicis, ka tad apgāzīs laivu un visi ies bojā.

Ināra iesvētību dienā.

Pēc sadales papu un vectēvu kopā ar vēl daziem izsūtītajiem aizveda uz Tomskas apgabala Kolpaševas rajona Novo - kozolkinas sādžu un nomitināja mazā būdiņā, kurā bija tikai viena telpa ar krāsni. Viņi dzīvoja tur kopā ar Noskova ģimeni.

Vecaistēvs Jānis Kārklīšs mira 1950. gada 12. janvārī.

Lielu atbalstu manam papam sniedza Laģu ģimene. Dzidras mamma gan uzvārija ēdienu, gan drēbes izmazgāja, gan istabiņu piekopa, jo tādus darbus paps neprata.

Mamma un citi radiņi no Latvijas sūtīja paciņas, cik rocība ļāva. Dzidriņa atceras, kā paps viņu cienājis ar medu, ko viņš saņēmis paciņā, un tas bijis tik gards!

Paps bija liela auguma un spēcīgs. Tā bija viņa lielā nelaime, jo tika sūtīts visgrūtākajos darbos. Meža darbos - 40° grādu salā. Pēc tam papu nosūtīja strādāt filču fabrikā, kur temperatūra sasniedza +40°, bet ārā bija -40°. Paps smagi saslima ar plaušu karsoni un mira Tomskas slimnīcā 1951. gada 17. februārī.

Atceros, kā saņēmām drūmo ziņu. Pārnākusi no skolas, sēdos pie galda, jo tante bija izcepusi pankūkas, kas viņai izdevās tik garšīgas! Skatos - kaut kas nav kā parasti. Mamma un tante nerunīgas, sarkanām acīm. Man vairs pankūkas "neparšoja." Par papa nāvi mani informēja ļoti saudzīgi, jo baidījās par manu veselību. Es papu ļoti mīlēju.

Izsūtīšanas laikā mēs bijām Rīgā - mammīte ar sirdskaiti gulēja slimnīcā, bet es dzīvoju pie radiem. Mammu arī slimnīcā meklēja, bet dakteri viņu neizdeva. Teica: "Jūs viņu tālu tāpat neaizvedīsiet!"

Tā mēs palikām Latvijā, bet arī šeit mums nebija viegli.

Mēs ar mammīti slēpāmies Rīgā pie radiem un Tīnūžos pie mammas māsas Emīlijas. 1950. gada pavasarī atgriezāmies Suntažos un sākām dzīvot „Rasiņās” pie mammas māsas Minnas. "Lejaskorniešus" mums vairs neatdeva, jo tur jau dzīvoja citi - ienācēji.

Atsāku mācības Suntažu

DAUDZ BALTU DIENIŅU, LAIMIŅA, DODI

skolas 2. klasē. Bija nokavēti divi mācību gada ceturkšņi, bet skolotājas Līce un Silarāja teica: „Pamēģināsim, varbūt varēsi mācīties ar savu klasi kopā.” Daudzus skolas biedrus, atgriezoties skolā, vairs nesatiku - bija izsūtīti.

Tas bija briesmīgs laiks. Nācās izturēt daudzas netaisnības un pāri darījumiem. Mammastrādāja dažādus darbus - gan mežniecībā, gan skolā par grāmatvedi, bet no visiem darbiem, kad uzzināja, ka viņa ir no izsūtīto ģimenes, atlaida.

Kad mācījos vidusskolas pēdējos gados, mums atļāva atgriezties "Lejaskorniešos", jo tur vajadzēja cūkkopēju. Mammaiite jautāja: „Ko darīsim? Vai atgriezīsimies?” Šaubu nebija. Atgriezīsimies!

Kad aizbraucām un ieraudzījām savas mājas, tad par mājām tās saukt gan nevarēja. Vienā mājas galā bija turētas cūkas - sivēnmātes. Arī pārējās telpas bija līdzīgas. Mēs ar radu un kaimiņu palīdzību iespēju robežās visu sakopām. Mums nebija nekā - tikai tas, kas mugurā. Gulējām uz grīdas, apsegušās ar radu un kaimiņu dotām segām, bet dzīvi sākām savās mājās!

Suntažu vidusskolu pabeidzu 1959.gadā. Izlaiduma balle bija pasakaina. Pēc pāris dienām Pilngadības svētku sarīkojums un balle Suntažu internātskolas šķūnī.

1960.gadā iestājos Rīgas 2.medicīnas skolā medmāsu nodaļā.

Jau mācoties sāku strādāt Stradiņu slimnīcā, kas bija mana pirmā un arī vienīgā darba vieta 35 gadu garumā.

1970.gada 6.oktobrī mani atbrīvoja no darba sakarā ar 1. invaliditātes grupas piešķiršanu. Sirdskaite. Divus gadus ar dažu nedēļu starplaikiem ārstējos Stradiņu slimnīcā. Vienīgā ceļība - operācija.

Nācās pārdot „Lejaskorniešus” kolhozam.

1972.gada 13.jūnijā Viļņas klīniskajā slimnīcā „Antakalnā” manu sirdi „salāpīja” prof. Marcinkēvičus un doc. Servidis. Es Dzīvoju !!! Paldies!!!

Atsāku darbu Stradiņu slimnīcā.

1993. gada 10. aprīlī mammaiite nomira. Apglabājām Suntažos dzimtas kapos.

1995. gadā 55 gadu vecumā aizgāju pensijā un atgriezos Suntažu "Rasiņās", jo māju nevarēja atstāt bez saimnieka un arī sirds gribēja būt laukos. Togad arī saņēmos un ieguvu šofera tiesības.

Ar vīru Gunāru vadām nelielu saimniecību. Šobrīd laidarā ir četras kaziņas un gailis ar vistu saimi. Ir neliels sakņu dārziņš un puķu dārzs.

Izaugusi meita Ineta un mazdēls Arvis.

Atmiņa no maniem mīļajiem Stradiņiem ir Ziemassvētku egle, kura aug un kuplo. Darbā pēdējos Ziemassvētkos tā rotāja manu galdu. Kad gribēju eglīti izmest, skatos - tā izdzinusi saknītes. Atvedu un iestādīju. "Rasiņu" pagalmā nu aug skaista, kupla egle - mans sargeņģelis!"

Aktīvā darbošanāsbiedrībā „Suntalnice” Inārai šogad pavērusi gluži jaunus apvāršņus. Kursos apgūta datorprasme. Pasaules plašums ar interneta starpniecību nu ienācis arī „Rasiņās.” Bet cieņā un godā te aizvien vēl turētas arī laiku laikus pārbaudītas vērtības - Ināras darināti rokdarbi, no Rīgas pārvesta Gunāra plašā bibliotēka.

Ināra un Gunārs "Rasiņās".

22. martā

Regīna Ancāne „Knibās” svinēja 75. dzimšanas dienu.

Dzīve – tas ir ceļš mājup.

Gadiem ejot, visi lielie pasaules lāpīšanas darbi galu galā sarūk pie savas mājas sliekšņa.

Regīnai ir „Knibas”. „Ar tik skaistu iebraucamo ceļu kā vecmeistaru gleznās,” tā teicis rakstnieks Ēriks Hānbergs, 1997.

gada vasarā te kopā ar Imantu Ziedoni, Ausmu Kantāni un Aivaru Berķi viesojoties. Togad Latvijas Kultūras fonda, Zemnieku Savienības un TV raidījuma „Savai zemi” organizētajā konkursā „Ceļš lauku sētā” „Knibas” saņēma Tencinājuma balvu.

Mājas ir tā vieta, kur pamatīgākās, dziļi sakņotās vērtības rodamas. Savējie.

Regīnas dzīves ceļš līdz

„Knibām” pie dēla Valda ģimenes arī loku lokus metis.

Bērnības gadi pagājuši Rēzeknē. Mācījusies Regīna Rēzeknes 1. pamatskolā, kara gados Kurzemē – netālu no Stendes. Tad Rēzeknes Pedagoģiskajā skolā, kuras izvēli noteica visai praktiski apsvērumi – mamma nekādā gadījumā negribēja meitu laist prom no mājām (tētis bija jau pirms krietna laika miris). Pēc tam

DAUDZ BALTU DIENIŅU, LAIMIŅA, DODI

Studiju laikā /1955. gads/

sekoja obligātais atstrādāšanas laiks, kas pēc sadales komisijas lēmuma pavadīts Daugavpils rajona Tiltu septiņgadīgajā skolā. Ar īpašu atļauju mācīties augstskolā (pēc to laiku likuma atstrādāt vajadzēja 3 gadus) Regīna iestājās Latvijas Valsts Pedagoģiskā institūta Latviešu valodas un literatūras fakultātē, kur, vienā un tai pat auditorijā sēžot un vienus un tos pašus pasniedzējus klausoties, piedzīvota augstskolas pārdēvēšana gan par Rīgas Pedagoģisko institūtu, gan par Latvijas Universitātes Pedagoģijas fakultāti.

Darba gaitas aizveda uz Saulaines Lauksaimniecības tehnikumu. Ar Saulaini saistās iemīlēšanās, apprecēšanās un visu triju dēlu piedzimšana.

Nākamos darba gadus Regīna aizvadīja kā mācību pārzini Jaunsaules astoņgadīgajā skolā, kura atradās pašā Mēmeles krastā. Bieži vien plūdu laikā tas sagādāja ne mazums problēmu, jo daļa skolēnu, arī Ancānu ģimene, dzīvoja otrpus upes – Brunavā. Tuvākais tilts pāri Mēmelei bija 24 km attāļajā Bauskā. Tad nu pirmsplūdu rītos Brunavas puses skolēnu tēvi, apāvuši garos gumijas zābakus, pulcējās upes krastā, lai novērtētu ledus drošību un dabūtu savus bērnus un viņu skolotājas uz skolu. Nācies nokļūt skolā gan drošības dēļ turoties kādam tēvam pie rokas, gan pārceļoties ar laivu, gan kopā ar saviem vēl pirmsskolas vecuma bērniem un visu nedēļai nepieciešamo manību braucot ar

Ancānu ģimene "Knibās" 1997. gadā kopā ar Ausmu Kantāni, Imantu Ziedoni, Aivaru Berķi un Ēriku Hānbergu.

smago mašīnu caur Bausku.

„Pietika jautrības, pietika neērtību, arī sava tiesa romantikas bija tam visam klāt”, atceras Regīna. „Bet tad bija piedāvājums pārnākt uz Suntažiem. Piekritām.”

Suntažu vidusskolā, sākumā par skolotāju, tad par mācību pārzini, strādāts visilgāk. 27 gados esam iepazinuši Regīnu kā zinošu, patiesu un labesfīgu skolotāju un erudītu, diplomātisku, iejūtīgu un saprotošu vadītāju.

„Nekad neesmu gājusi uz darbu skolā kā pret kalnu. Man patika skolotājas darbs. Vienmēr esmu ticējusi un ticu labajam cilvēkā un visiem spēkiem esmu centusies to atbalstīt un sekmēt,” saka Regīna. „Kad laiks diktēja savu, aizgāju pensijā. Paspēju vēl 55 gados. Atmoda sākās. „Knibās” būvējāties, slaucu govis, baroju cūkas. Bet, kad pēc 7 gadiem mani uzaicināja strādāt par mācību pārzini Suntažu sanatorijas internātpamatskolā, savas zemītes kopšanas eiforija drusku tā kā jau bija pierimusi. Kāds laiciņš, kuru piekritu atkal pastrādāt skolā, izvērtās krietni ilgāks. Sanatorijas skolā aizvadīti 9 jauki, skaisti darba gadi.

Un nu atkal esmu mājās. Izauguši 3 dēli, ir 8 mazbērni.

Ar lielu prieku darbojos „Suntalniecē”. Kopā ar

enerģiskajām un sirsnīgajām dāmām iemācījos nūjot un daru to katru dienu.

Garajos ziemas vakaros izlasīts prāvs skaits Lauberes bibliotēkas grāmatu, bet mierīgi apcerīgais laiks, saulītei uzspīdot, jau kūst kā pērnais sniegs.

Šis gads mums mājās izsludināts tā kā Jubilejas gads. Mūsu „Knibām” 35 gadi, man drusku vairāk. Varētu uz savas jubilejas rēķina arī palaiskoties, bet ir visādas idejas, kuru īstenošanai inventāru – lāpstu, ķerru, dakšu – esmu apguvusi līdz pilnībai”.

Foto no personīgā arhīva

Ir svarīgi, lai kaut kur paliktu tas, ar ko cilvēks dzīvojis. Un paražas. Un ģimenes svētki. Un atmiņu mājas. Svarīgi ir dzīvot, lai atgrieztos.
/Antuāns de Sent-Ekzipēri/

Teksts - Benita Trasūne.

PASĀKUMI KULTŪRAS NAMĀ

- **03.04 pl. 18⁰⁰** Jauniešu deju kolektīvu „Lielās dienas” sadancis. Ieeja koncertā 1,- Ls.
- **10.04. pl. 17⁰⁰** Ievas Kerēvicas un Madonas zaļā kora koncerts. Biļetes cena - 5,- Ls, skolēniem, studentiem un pensionāriem 4,-Ls.
- **11.04. pl. 12⁰⁰** Ogres aprīņķa vokālo ansambļu skate.
- **17.04. pl. 19⁰⁰** Suntažu amatiereteātra "Sauja" pirmizrāde "Revolucionārs". Ieeja 1,- Ls.
- **18.04. pl. 13⁰⁰** Skolēnu Dziesmu un deju svētku atlases skate Ogrē. Piedalās JDK "Spāre".
- **24.04.** Ogres aprīņķa deju kolektīvu skate Lielvārdē. Piedalās DK "Spāre", „Sunta”, „Suncele”.
- **25.04.** Ogres aprīņķa koru skate. Piedalās koris "Suntaži".
- **01.05.** Pavasara stādu tirgus pie k/n.
- **01.05.** Grupas "Eolika" 30 gadu jubilejas koncerts.
- **04.05. pl.19⁰⁰** Suntažu amatiereteātra "Sauja" mūzikla pirmizrāde P. Vilsons "Kā zivs ūdenī". Ieeja 1,- Ls.

SLUDINĀJUMI

30. aprīlī 15³⁰ pils ēkā sešgadnieku klasē
notiks nākamās 1. klases vecāku informatīvā sapulce.

Skolotājas Kristīne Veisberga, Linda Jēkabsone

Z/S „Spainīši”
vajadzīga strādniece
- dažādu lauku darbu veicēja.

Tel 26009953.

Uzņēmums,
kurš nodarbojas ar L/s produkcijas
ražošanu,

vēlas nomāt lauksaimniecībā
izmantojamo zemi.

tel: 26399491; 29288766

Juglas kaltē katru pirmdienu var
iegādāties graudus lopbarībai:
miežus, kviešus, auzas, rudzus, kā
arī maļam miltus govīm, cūkām,
putniem.

Iepriekš piezvanot pa tālruni 29125568
vai 65029322 var pieteikt jebkuru
pasūtījumu ar piegādi mājās.

Pārdodam arī pārtikas kartupeļus.

Madlienas pagastā galdniecībā
servisa ēkā tiek

izgatavoti un pārdoti koka
zārki kā arī viss bērēm
nepieciešamais.

Zārku cenas sākot no 55,- Ls.
Interesēties pa telefoniem

28355123 Ģirts; 28355590 Dzintra

LĪDZJŪTĪBA

Tajās lapās, ko mūžības
Vēji nu šķirsta,
Paliek cilvēka mūžs...

Izsakām līdzjūtību mūsu šoferītim Dainim,
pavadoš mamiņu smiltājā.

Ambulances darbinieki

man jau tik daudz pieder
ka nelūgšu vairāk neko
iešu tālāk savu grumbuļu ceļu
bezbēdu svilpojot

iešu tālāk savu grumbuļu ceļu
ceļmalās ziedinot prieku
caur šjūdoņiem šķīdoņiem lietus
sīpām
līdz pat apvārsnim sniegā

man jau tik daudz pieder
ka kauns būtu lūgt vēl ko klāt
eju tālāk savu grambaino ceļu
ar bezbēdu kabatā

/M. Laukmane/

SVEICAM
VISUS MARTA JUBILĀRUS,
bet jo īpaši

70 gadus
Anitu Vilipsoni
Ināru Zihmani

75 gadus
Regīnu Ancāni
Pēteri Promu
Dzidru Silenieci

80 gadus
Alfonu Mazūru